

[Stats- og udenrigsministeren.]

for udlandet. Når vi — taget over en længere periode — har haft en nedgang i valutabeholdningen, hænger det jo i høj grad sammen med, at vi samtidig har anvendt betydelige beløb til afdrag på den offentlige gæld til udlandet. Jeg tænker vel at mærke her på vor faste gæld, for afdragene på vor faste gæld noteres jo simpelthen som almindeligt valutaforbrug. Nedgangen i valutareserven er således nok udtryk for en forringelse af vor valutariske likviditet, men ikke i nær samme grad for en forringelse af vor kapitalstatus over for udlandet.

Tager vi perioden fra 1949 til 1955, begge år medregnet, ser vi, at Danmark har haft et samlet valutaforbrug på 1 740 mill. kr. Heraf er imidlertid de 1 120 mill. kr. medgået til afdrag på den offentlige gæld til udlandet, medens kun de 620 mill. kr. er udtryk for et egentligt merforbrug af valuta. Jeg må måske have lov at tilføje, at vi i den samme periode i Marshallhjælp og forskellige andre gaveydelse har modtaget ca. 1 600 mill. kr., som det var meningen skulle anvendes til et merforbrug af valuta. Vort reelle merforbrug har altså faktisk været ca. 1 milliard kr. mindre end disse gaveydelse.

Ser vi alene på årene 1954, 1955 og 1956, ses det, at vi indtil i august i år har haft en nedgang i bankernes og nationalbankens samlede valutabeholdning på 516 mill. kr. Men heraf er de 459 mill. kr. anvendt til afdrag på den udenlandske gæld, det vil sige, at den reelle statusforringelse i denne periode kun andrager ca. 60 mill. kr. Tager vi den forløbne del af indeværende år, ser vi, at nationalbankens valutastilling ganske vist stort set er uændret, men der er samtidig anvendt 80 mill. kr. til afdrag på den offentlige gæld til udlandet.

De oplysninger om valutastillingen, som er givet i åbningstalen, er ikke blevet mindre korrekte efter den seneste forbedring i oktober måneds første halvdel. Og efter de oplysninger, som jeg har fået, er vore lagerbeholdninger fra juli i fjor til juli

i år forøget med et beløb på ca. 250 mill. kr. efter den officielle opgørelse, som nu foreligger. Helt uvæsentligt i billedet kan dette dog ikke være.

De forskellige vendinger om den megen optimisme, som skulle have præget åbnings-talen, skal jeg skænke de ærede medlemmer. For vi ved udmærket godt alle — regeringen ved det og har sagt det, og alle ærede medlemmer i det høje ting ved det — at vi har grund til forsigtighed på det økonomiske område, som det også kom til udtryk i åbningstalen. Men mon det dog ikke til gengæld snart var på tide at holde lidt igen med de evindelige forudsigelser om nært forestående sammenbrud, som det ærede medlem hr. Erik Eriksen og hr. Aksel Møller så flottigt har excelleret i og så ofte fået uret i?

Det ærede medlem hr. Erik Eriksen var ikke tilfreds med konstateringen af, at vi i det sidste års tid har haft en forbedring af valutastillingen, men pegede på, at der i det sidste halve år har været en nedgang i landets valutareserver, og det mente han var mere afgørende. Man kan naturligvis altid — da valutareserven jo svinger en del fra måned til måned — finde et eller andet tidspunkt, som vi har haft nedgang i forhold til, men hvis det ærede medlem heraf vil drage den konklusion, at vi i øjeblikket er inde i en periode med faldende valutareserve, kan jeg ikke følge ham. Valutatallene svinger som nævnt fra måned til måned, men der kan da ikke være tvivl om, at valutastillingen nærmest har vist bedring i den periode, der er gået siden april—maj, da arbejdsstandsningerne forårsagede nogle meget betydelige træk på valutareserven.

Det ærede medlem hr. Erik Eriksen rejste tvivl om, hvorvidt væksten i industrieksporten ville fortsætte fremover trods den restriktive politik, der blev ført her i landet, og trods lønstigningerne. Jeg forstår i og for sig ikke helt synspunktet, at den restriktive politik skulle føre til en nedgang i industrieksporten. Jeg tror netop, forholdet hidtil har været det modsatte. Den begrænsning,